

A NAGYBŐJT KEGYELMI IDŐ

Az első dolog, hogy reggel felkelünk, felébredünk az hogy a fürdőszobába megyünk és tükörbe nézünk. Akarjuk tudni, hogy nézünk ki, hogy mehetünk-e így ki az utcára, az emberek közé, a munkába, az iskolába. Ami jó dolog és fontos. A másik dolog, amit kevésbé nézünk az az, hogy milyen a szívünk, illetve mi van benne. Vagy látjuk-e a saját szívünket? Megfigyeljük-e, hogy milyen a szívünk? Hogy néz ki tükörben az én szívem? Első gondolat az, hogy először látni kell, nemcsak nézni. De mi is az a látás? Látni lelki szemeinkkel. Látni és nemcsak nézni.

Egy képgalériában modern festészetet nézte két ember: az egyik így vélekedett: *“Milyen értelmetlen festmény, és ezeket itt állítják ki?!”* A másik: *“Ebből nem értek semmit, de lehet később megértem”* két fajta vak ember van. Mindketten néznek, de egyik sem lát. Az egyik kikövetkezteti belőle, hogy semminek nincs értelme, amiért a képre néznénk. Másik a vakságát beismeri, és szívesen látna. A vallásos élet tartalma is tele van titkokkal, amelyet csak Isten nyilvánít ki. Senki közülünk saját képességeikkel nem láthat. Ezen a téren vakok vagyunk. A TITKOK adják meg az életünknek az értelmet. Tehát valamilyen értelemben azért látunk. És ha látunk, akkor élünk is.

Egyszer egy festő restaurálásra kapott régi keleti ikonokat. Nem volt hívő, ezért számára ismeretlen volt az a világ, de idővel beleélte magát. Egyszer kijelentette: *“szeretnék úgy élni, ahogyan ezt az ikonok is ábrázolják”* – szokatlan, de mégis igaz megvallás volt. A vallásban gyakran előfordul, hogy mindent ismernek az Istenről, az egyházzal, a vallásról. Ismeretük forrása csak a diszkusszió és a felületes olvasás. Az igazi életet csakis az életben lehet meglátni. A VALLÁS is élet, nem olyan abszurd doktrína. A KATEKIZMUS bemutatja hitünk egyes részeit, lehet nem látjuk értelmét; de ha úgy döntünk, hogy az szerint fogunk élni, megláthatjuk értelmét.

Sok ember inkább nem néz a szívére, mert félnek attól hogy mit találnak ott. Vannak emberek, akik bátorságot vettek arra mint például Szent Pál apostol, Szent Péter apostol vagy Szent Ágoston, ők megtették azt hogy befelé néztek és azt amit ott találtak nem mindig lelkesítette őket. Szent Ágoston a Vallomásaiban saját nyomorúságáról beszél. Elmeséli történetét amit Isten később átváltoztatott, de azt is, hogyan tette tönkre a saját nyomorúsága. Pontosan Szent Ágoston mondja, hogy *„nyugtalan a mi szívünk amíg meg nem nyugszik Istenben”*. Emberi vágy az, amit csak Isten tud betölteni. Szent Pál apostol arról beszél, hogy az emberi szív amolyan megosztott, hogy megvan jelölve az áteredő bűnnel... és azzal tényleg rendesen. Saját szívében észlelt valami furcsa dolgot, hogy az egyik oldalon, öröme telik abban hogy valami jót tehetne a másik oldalon, ha ezt meg akarja tenni valami blokkolja, gátolja őt ebben. Mintha olyan elv volna bennem, amely ellene van annak a jónak ami bennem van. Van egy rossz hír számunkra, hogy bennünk van ez az áteredő – eredendő bűn. Egy hajón evezünk. Megvagyunk vele jelölve. Képesek vagyunk és akarjuk is a rosszat. Az egyik oldalon nemes vágyaink vannak bennünk, a másik oldalon a romlott természettel is megvagyunk jelölve.

Megvagyunk jelölve a töréssel, sérelemmel. Isten is megjelölt bennünket, adott nekünk a saját világosságából, fényezéséből. Isten megmutatkozik bennünk mint saját képmásában, mint a tükörben amely szét van törve, megvan repedve. Isten belenéz ebbe a széttört tükörbe és látja magát tökéletesen. És egész életünk ilyen isten-tükörjavítása, hogy Isten jobban és tökéletesebben legyen látható bennünk. Ha úton vagyunk sokszor mint sofőrök, tapasztaltuk, hogy kavics repült az autóüvegbe, meggy megrepedt, megsérült, megpattant. A látóviszonyunk is ezért torzul a sok bűn okozta kavicsütéstől. A tükörtörés, az üvegtörés rászorul a javításra.

DEPECHE MODE egyik dalában a Wrong - Everithing wrong – „rossz” avagy „Minden rossz” Sound of Universe – Az Úr hangja leírja mit érez át. A dalszöveg írója úgy látja magát, úgy látja az embert mint: „...rossz jelcsillag alatt születtem, rossz házban, rossz kormány idejében, rossz utakra léptem, ami rossz hajlam felé vezetett. rossz helyen voltam rossz időben, rossz döntéseket hoztam, rossz szándékokkal... stb. valami velem nincsen rendben. valami a legbensőmben nincs rendben, ...rossz tervek a rossz embernek... rossz kérdésekre rossz válaszok vártak... rossz energia áramlott belőlem... rossz oldalát olvastam a rossz könyvnek... rossz tekintettel ... – milyen negativitás árad belőle. A dalszöveg írója bizonyára akkor írta amikor saját maga keserűségét, undorát élte át. Sokszor mi is átéljük ezt az undort, amikor a rossz úgy érezzük hatalmat vesz rajtunk. Kérdés az, hogy lehet ilyen érzéssel élni? Isten Jézusban belépett ebbe az emberi sérült természetbe, ebbe az emberi drámába. És elkezdett működni itt bennünk az ő kegyelme, az ő megváltása. A felépülés kegyelme, a megújulás kegyelme. Ezeket az emberi testi betegségeket gyógyítja meg. Pont ezért hozta el Isten számunkra ezt a jót, magát a lehetőséget a megújításra, az evangélium örömhírét. Már ez lehetőséget kínál számunkra, hogy van remény ebből kilépni, meggyógyulni a megtört emberi természetből. Hogyan? Hogy magát adja, hogy egyházat adott nekem. Hogy szakramentumokat, szentségeket adott nekem... minden napra. Hogy gyógyfürdőt adott nekem. Mint Siloám tavánál Jézus rákente a sarat a vakon született ember szeméire majd így szólt hozzá: „Menj el, mosakodj meg a Siloám tavában” - ami azt jelenti: küldött. (Jn 9, 6-7)

Szükségünk van a „gyógyvizekre”, a megtisztulásra, szentségekre, melyek genális dolgok számunkra. Mert itt van jelen gyógyító erejével. Eucharistia mint gyógyszer, orvosság. Szentgyónás, gyóntatószék - mint szauna, ahol kiizzadjuk a rosszat magunkból. Detoxikálódik a lelkünk. Ki kell izzadni a betegségeinket, hogy egészségesek legyünk, meggyógyuljunk. Szükségünk van az evangéliumra – a jó hírre, amit Isten küld nekünk, hogy erőre kapjunk. Azzal, hogy Isten szava teremtő erő, a bennem létező jó is életre kel. Új szívet, új lelket ad nekem. Kegyelemből – ajándékból. Ingyen. Igyatok ingyen. Ahogy Izajás próféta könyvében olvasható: *Ti szomjazók, gyertek a vizekre mind, és bár nincsen pénzetek, siessetek ide! Vegyetek ingyen gabonát és egyetek, vegyetek pénz nélkül bort és tejet. Miért költitek a pénzt arra, ami nem kenyér, és a keresetet arra, ami jól nem lakat? Hallgassatok ide, figyeljetek rám, akkor jót esztek, és kövér falatokban lesz részetek. Fordítsátok ide a fületek és gyertek ide hozzám; hallgassatok rám, és élni fog lelketek.* (Izajás 55, 1-3). Annak ellenére hogy itt van ez a megtört természetünk Isten itt van az ő kegyelmével. „Elég neked az én kegyelemem”(2Kor 12, 9). Isten kegyelme itt van mindenki számára.

Jézus tudjuk, hogy sok helyen tanított és sokszor csodát tett. Tanítása és csodái terjedtek. Jézus sokszor parancsba is adta, hogy ne beszéljenek tetteiről, mégis mindenhol beszéltek róla. Mindig megjegyezte, hogy a tiltás által elmúlik a hatása. És az emberek mindenhol beszéltek róla. Bizonyos mértékig ez természetes, hogy aki átélt valami nagy dolgot, csodát, nem képes hallgatni. Úgy érzi mindenkivel meg kell osztania, de a megosztásban is van különbség. Eláruljuk kifelé belső elgondolásainkat, az egész magatartásunkat is. Aki a vallásos életet éli, annak gyakran gyönyörű élményei vannak de nem elég, hogy a vallásról csak beszéljünk.

ASSISI SZENT FERENC egyszer azt mondta a testvéreinek, hogy “*megyek prédikálni*” Csendben elhaladtak a városon keresztül és visszajöttek. “*Miért nem prédikáltunk?*”- kérdezték rendtársai. “*Példánkkal prédikáltunk!*”- hangzott a válasz. Ezt a fajta prédikálást minden hívőnek kötelessége megtenni, hogy ezáltal megnyissa a vakok szeme világát a hit felé.

A SZEMLÉLŐDÉS VAGY CONTEMPLATIO az igazság megragadása. Nyitottság a transzcendencia és az isteni titok felé. Az imádkozó ember lát, tapasztal, de nem a saját erejéből. Az ember lelki szárazsággként, a lélek sötét éjszakájaként éli meg az utat, amely belső csöndre vezet. Megtapasztalja Isten hallgatását a világban (Isten nem válaszol világi terveinek

megvalósulását kérő imádságára), s fölismeri, hogy a világ nem Isten. Odahallgat Isten szavára. KERESZTES SZT. JÁNOS szavaival egyszerűen fogalmazhatjuk, hogy „*a szemlélődés hallgatag szeretet*” az igazság megismerésének az egyik útja mindenki számára.

„*Amikor a nép nem találta Jézust, elmentek (Kafarnaumba), hogy megkeressék*“ Kik azok akik keresik? A nép. Ez mindenki, sokaság, egy páran, vagy csak akik érdeklődnek Jézus után?! Kik azok, akik keresik Istent ma? Azok akik templomba járnak?! Akiknek vallási érzékük van?! MINDENKI, akik Isten pecsétjével születtek a homlokán és a szívében, mindenki, akik Isten képmását hordozzák a szívükben. Azok akik keresik Istent, akik ehhez a istenképhez ragaszkodnak, ezt keresik egész életükben, ehhez irányítsák életüket. ISTEN nemcsak egy jó dologban látható meg! Az Isten keresés egy folyamat, és a rátalálás is folyamat. Olyan mintha gyöngyszemeket keresnél, és ezeket gyűjtenél. GYÖNGYSZEMEK: a mosoly, a szeretet, a megbocsátás, a béke, a jókedv...stb. Isten olyan követőket akar akik keresik őt, kutatnak utána, éheznek őt. Nem a fotelos keresztényeket kedveli, sem amolyan Dzsinn-lámpás híveket.

Két fajta kereső van: 1. csoportja a tudatos kereső a 2. fajta kereső a halvány fogalmuk sincs, mit keresők_(ezek a többség). Viszont Istent keresni kell. Ami nem található meg könnyen, az ő jelenléte is paradoxon. De maga az élet is paradoxon - egy állandó változás, igazodás, dinamika, sokszor titkosítás... Szent Ágoston mondja frappánsan: SI COMPREHENDIS NON EST DEUS - ha azt hiszed, hogy megtaláltad Istent, az nem Isten...Viszont „*Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám*” (Jer 29,13)

„...*szereztek magatoknak új szívet és új lelket*“ (Ez 18,31) – amely Istenhez és emberhez fog közelíteni. Ha elpártoltunk Istentől, ne csodálkozzunk, hogy a bűn elidegenült helyzetébe kerülünk, de van visszatérés. Isten már küldött szabadítót, már megváltotta a világot. Közeledhetünk Istenhez és akkor a szabadulás gyümölcsét élvezhetjük. **A nagybőjt kegyelmi idő!** Ajándék Istentől. Megtisztulás ideje, hogy ajándékot kapjunk, mert van itt valaki, aki ajándékozni akar.

Abban az időben a Lélek kivitte Jézust a pusztába. Negyven napig kint volt a pusztában (Mk 1,12) Jézus ott a próbának volt kitéve, a Lélek a sivatagba hívta, a csendbe. Miért pont a sivatagba? Mert pont az a sivatag a szeretet sivány világa és sokszor ez vesz körül bennünket is. A sivatag az abszolút szegénység, az éhség és a szomjúság helye. A nappali fény és az éjszakai sötétség, a veszély és az üresség helye. Ez állandó tudatot ad az embernek egy ilyen típusú tájban, hogy a sivatag erősebb nála. Az ember szeme elé állítja létének veszélyét, és állandóan a saját semmiségére, elhagyottságára utalja. De érdekes módon, például Szahara végtelen sivatagjában összehasonlíthatatlanul erősebbek az emberi kapcsolatok és gyorsabb kommunikációs kapcsolatok, mint a sűrűn lakott zajos nagyvárosok zsúfolt sokemeletes épületeiben, ahol "senki nem ismer senkit". Ez ellentmondásos, de igaz. A sivatagban természetes, hogy megállunk, ha találkozunk valakivel. Az emberek köszöntik egymást, kérdezzetik - honnan és honnan, kell-e valami, hogyan lehet segíteni, van-e még valaki útközben stb. Ritka dolog itt találkozni, és a sivatag csendjében és ürességében minden ember gyorsan az emlékezetbe vésődik. Az ürességben és a csendben az ember üressé válik. A bújócskázás önmagának és másoknak itt hiábavaló. A maszk szerepek itt leesnek. A sivatag szegénységében az ember szegény lesz. A kiszáradt táj önmaga képévé válik. Az ember vagy elmenekül ettől a valóságtól, vagy áthatol rajta önmagához és másokhoz – valóságosabbá, szabadabbá, igazabbá válik.

Hogyan tükröződik le mindez a mi lelki világunkba? Nietzsche azt írja, hogy *amikor a sivatag növekszik, az veszik el, aki magában hordozza a sivatagot, ahogy a kő kővel őrlődik, a sivatag pedig elnyeli és büszkévé teszi ott az embert*. Nietzsche megpróbál elfordulni a sivatag élményétől, mint az emberi élet meghatározó dimenziójától. És nemcsak a sivatag élményétől, hanem Istentől is, mert halottnak tekinti. A "fata morgana übermensch"-ét tekinti kényelmes kiútnak

- az önámítás és a világ cinizmusának illúzióit. Fata morgana – tudjuk, hogy Morgan le Fayj, Artúr király nővére, aki tündér és boszorkány illúzióját keltette egyben.

Nietzsche folytatja, hogy *repüld át a kukorékoló madarat, rejtse el szívedet a sivatagi síkságokon, a vérző őrüttet, a jégben és a megvetésben...nem lát más megoldást a pusztaság, az üresség látványára, mint a menedéket, menekülni.* Nietzsche nem tudta merész tekintettel kezelni az ürességet, mert ennek csendje, mestersége gondot okozott számára. Az illuzórikus eszmékhez, a pragmatikus élethez, az akarat hatalmához menekül. Értékvilágát és látszatvilágát egy szuper emberben teremti meg, aki helyette Istent helyettesíti.

Az elszánt kitartás és túlélés azonban, akár a sivatagban, akár a lelki világban, az egyetlen megváltás a hamis biztonság látszatától. Lisieux Szent Teréz is átélt lelki sivatagot, amikor Isten elhagyott állapotát tapasztalta. Azonban megértette küzdelmét, útját, amikor bátran vállalta. Halálos ágyán bevallja, hogy elvesztette hitét, bizonyosságát a sivatagban, hogy nem láthatja Istent, és nem tud mást tenni a szereteten kívül. Ebben a bátor megadás-szereteten találkozik Istennel. Így tehát – Nietzschével ellentétben – Teréz ürességét, nihilizmusát szeretettel tölti meg, nem egy „übermensch” délibábjával, és így paradox módon találkozik: távol van Istentől, de mégis Istennel.

A sivatag magányában nemcsak az emberek közötti barátságok kötődnek meg, hanem Istennel is. Ezt bizonyítja Teréz bátor szeretete is és Isten népének ószövetségi tapasztalata is. A sivatagban nem csak az emberekkel kommunikálunk, hanem Istennel is. A sivatag a kommunikáció helye és az üresség találkozási helyé válik. Az élet felszínes, hektikus rutinja fölött megállva új dimenziókat tár fel Isten. Aki átkel a sivatagon: az nem szegényé, hanem gazdaggá válik.

Az evangéliumokban is megfigyelhető, hogy amikor valami fontos esemény van készülöben vagy valamilyen lényegi tanítás fog elhangzani, akkor ezt megelőzően ISTEN mindig valami JEL-et küld. Ez a jel sokszor A CSEND, AZ ELNÉMÍTÁS, AZ ELNÉMULÁS.

Zajos világban élünk. Megállás nélkül mondjuk a magunkét, a másokra nem is figyelve; állandóan hallgatunk valamit, vagy nézünk valamit. Nem tudunk megállni, hogy ne beszéljünk, ne lármázzunk... A templomba is zajból megyünk, és kifelé is zajba érkezünk. Eltűnt életünkben a csend, a nyugalom, a béke, és az Istenre való vágyakozás.

A ZAJ, A RICSAJ világában nem tudjuk meghallani a bennünk lévő belső hangot sem. Nemcsak a táplálkozásban lehet böjtöt tartani, hanem szavainkban is. Könnyebb nem enni egy napig, mint szövböjtöt tartani! Sajnos a legtöbb ember szívében ott van a kettősség. Isten Igéjét, akarom is elfogadni, de valahogy ott a kételkedés.

Ha nem tudjuk meglátni, meghallani a bennünk lévő a jót, akkor a rosszat sem látjuk, halljuk meg.

Záró gondolatként egy filmet hoznák fel például. A *Ne nézz fel!* című filmet, amely arról szól, hogy egy doktorandusz felfedez egy üstököst. Ez éppen a Föld felé tart és az ív adatai szerint be is csapódik és ennek ereje elegendő a földi élet elpusztításához. A pályaadatok professzora pontosítja, és azon nyomban el is utaznak és az elnökkel, hogy közöljék a hírt: **ITT A VÉG.** Természetesen a nagyhatalmi politika más logika szerint gondolkodik, semmint felfigyelnének arra, hogy katasztrófa következik. Számukra csakis a hatalom, a siker, a jó médiaszereplés a fontos. Az emberek táborokra oszlanak. Olyanokra, akik szerint nincs is aszteroida vagy veszély, olyanokra, akik szerint van, de olyanokra is, akik szerint a becsapódást túl lehet élni, és olyanokra, akik szerint ez kizárt. Kérdés az, ha életünkben van is fenyegető veszély vagy ellenkezőleg megmentő erő, akkor miért nem lépünk, miért nem döntünk?

MIRE VÁRUNK? EMBER MEGLETTÉL VÁLTVA – higgy az evangéliumban, ismerd meg és szeresd!

Jelencsics Erich atya